

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

NGỌC KINH
QUYỂN III

Lưu Hành Nội Bộ

In Lại Theo Ấn Bản 2009

CHIẾU MINH VÔ VI TAM THANH

Đánh máy lại: **Huệ Trí**
Trình bày: **Hồng Lan & Tấn Hưng**
Xếp chữ: **H&L TypeSetter**
Đóng tập: **H&L eBooker**
Làm tại: **Chicago - U.S.A.**

NGỌC KINH, QUYỂN III
Di Sản Văn Hóa
Quốc Đạo Đại Đồng

Copyright © 2009 — Chiếu Minh Vô Vi Tam Thanh

CAO ĐÀI HUỖNH ĐẠO
CHIẾU MINH VÔ VI TAM THANH

NGỌC KINH QUYỂN III

NGỌC tòa NGỌC chói NGỌC tòa Minh,
KINH đạo KINH Thiên KINH đạo Kinh,
QUYỂN quốc QUYỂN truy QUYỂN quốc lý,
BA phen BA lượt BA phen trình.
NGỌC đôi NGỌC chuốc NGỌC tôn Ngọc,
HOÀNG trau HOÀNG luyện HOÀNG tại Đình,
THƯỢNG thiên THƯỢNG hạ THƯỢNG thiên giữ,
ĐẾ ngự ĐẾ phân ĐẾ ngự gìn.

oOo

Gìn đạo lập thân có tại trần,
Giữ HÒA làm quý để an dân,
Giờ thiên sắp điểm chờ con định,
Phút địa hoát khai đợi trẻ cần.
Vó Ngựa đường dài thay hấn nghĩa,
Bước Dê dặm vắng đổi toàn nhân,
Nào con trung hiếu rành thông đạo,
Khá tỉnh cho mau giác mộng thân.

oOo

Thần Thánh Phật Tiên đã xuống rồi,
Chỉ chờ giờ phút đúng đi đôi,
Giang san **Đất Việt** luôn tài đắp,
Đất nước Nhà Nam sẵn đức bồi.
Ngón xảo dương trần gần nước chảy,
Điều ngoa tại thế gấm bèo trôi,
Khác chi một giắc hoàng lương mộng,
Sụp đổ năm châu có mấy hồi.

oOo

Hồi chuông cảnh giác rạt rào kêu,
Nhưng bị chúng sanh đã bỏ liều,
Chẳng sợ bão bùng khi buổi sớm,
Không lo sấm sét lúc ban chiều.
Đau lòng Trời Đất lời khuyên nhủ,
Xót dạ Phật Tiên tiếng gọi kêu,
Hàng ngũ đạo tâm làm kẻ quỉ,
Đó là có thật phủ phàng xiêu.

oOo

Xiêu vẹo bức màn của thế dương,
Biết rằng Trời sẵn tấm lòng thương,
Ngàn tai địa ngục lo sâu xé,
Muôn nạn phạm phu liệu chiến trường.
Xương trắng như non con đã rõ,
Máu hồng tựa biển trẻ đâu tường,
Ý Thầy con chẳng xem là đúng,
Tâm trẻ hổ rồi việc chủ trương.

oOo

Chủ trương phạm tục đã thành công,
Là bởi dẫn đo những cõi lòng,
Muốn thoát hiểm vì thân cá chậu,
Mong ra ngắt bởi phận chim lồng.
Than Trời cho mấy rồi đâu có,
Trách Đất thật nhiều rớt cũng không,
Lặn hụp biển mê tê tái đợi,
Xuống lên sông khổ gấm hoài trông.

oOo

Trông đợi lợi danh chốn cõi nơ,
Lại còn bừa bãi việc thiên cơ,
Lên non đọc được đôi dòng phú,
Xuống biển thuộc lâu ít vãn thơ.

Tường được thành Tiên nâng bạch phượng,
 Hay là đắc Thánh đỡ huỳnh cờ,
Nào ngờ tư tưởng không rời tục,
 Đã có nhưng mà có bọn nhơ.

oOo

Bọn nhơ thành đạo tạo công đầu,
 Ai dám đưa ra lý diệu màu,
 Nếu chẳng hạ sanh tài **Gia Các,**
 Hay là trở mặt chí Minh Châu.
 Hò NAM kỳ chót phơi gan óc,
 Hẹn VIỆT giờ tam trải mật đầu,
 Thiện nghiệp sẵn dành quanh sử để,
Dương đồ thành tựu nhứt non châu.

oOo

Thâu thập thế gian lại nhứt gia,
 Hôi chuông cảnh tỉnh nước dân hòa,
 Tam kỳ mở cửa chào DI LẠC,
 Nhị kết gài then đón THÍCH CA.
Tam giáo nhứt đành dành THÁI THƯỢNG,
Tứ minh thập cháng để Linh Tò,
 Vô Thân lấp lừng khoe mình đạo,
Bá Giám đem hồn xuống giới BA.

oOo

Ba mươi sáu đạo tạo trần cơ,
Thập Nhị Khai Thiên hóa thánh cờ,
 Ruộng **Thuần** trâu cày, dâu trở lá,
 Điền **Nghiêu** rộng cấy, nhà tâm tơ.
Võ Vương bạch ngựa, long chu bến,
Ân thọ hắc yên, phụng xuất bờ,
 Bốn trấn Chư hầu thâu bể mạnh,
 Tám trăm nho áp lãnh thiên thơ.

oOo

Thiên Thơ xuống thế gặp đời phiêu,
 Dầu đủ kiến văn, lắm thật nhiều,
 Kẻ đạo vô tình, không xét thật,
 Người tu bất ý chẳng tường siêu.
 Sông sâu rẽ nước thăm ngư phủ,
 Núi thăm đón cây viếng lão Tiêu,
 Để biết thặng trầm tâm chí sĩ,
 Mời về góp mặt khắp quần liêu.

oOo

Liên hườn bát cú đủ mười hai,
 THƯỢNG ĐẾ vì thương cảnh đạo đầy,
 Bút sắt giáng trần, tân, cựu mở,
 Gan đồng xuống thế, lập **Thiên khai.**
Quyển Ba Kinh Ngọc không rời chí,
 Sách Đạo Minh Châu há bắt tài,
 Ban bực Chơn Nhơn, sơn thủy khắp,
 Cờ vàng vang bóng, thủ Đông Nai.

Liên đối Liên, Ngọc Kinh quyển Ba.

Ngọc chói sơn lâm, Thánh non hữu tầm
 Báu ngọc tồn nguyên, Ngọc Tam Thiên Ngọc
 Kinh lò thủy thổ, đức sanh chí kiem
 Châu hoàn tại bản, Kinh Ngũ Thế Kinh

oOo

Ngọc Kinh chói lò, Sơn thủy Lâm thổ
 Thánh đức Non sanh, Hữu chí Tâm kiem
 Báu Châu ngọc hoàn, tồn tại nguyên bản
 Ngọc Kinh Tam Ngũ, Thiên Thế Ngọc Kinh

Linh văn Ngọc Kinh kỳ ba... Y kỳ Thầy xuất
minh, để truyền cho nhân gian, hầu thấy rõ câu:

Vô Vi bất nhị ngôn, Vô Vi lịnh.

Đã thuyết thì hành, có danh có thật.

Không có những tánh cách như đầu đầu...
Vậy Thầy ban truyền cho Đài Bửu Điện tùy nghi sử
dụng cho đúng nơi đúng chỗ. Ban hành thật đúng
theo danh dự và đạo đức. Chẳng nên bừa bãi như 2
quyển 1, 2, thì có tổn thương cho nền Đại Đạo. Nếu
không có bực biết sử dụng của Báu thì quyết giữ cho
đến khi nào có bực biết dùng mới trao ra.

Tý thời, ngày 25-6 Đinh Mùi (1967)

Nguyễn Lịnh Sắc Vô Vi Chương Giáo
THƯỢNG ĐẾ.

BÀI:

*Đời có NGỌC không người tâm ngọc,
Đạo không KINH có óc kiếm kinh,
Thế gian QUYỂN quặc vô tình,
Trần ai BA cuộc chọn linh giáng phạm.
Thiên lý NGỌC hòa chan chói lợi,
Muôn trùng HOÀNG tiếng gọi thiêng liêng,
Hoàn cầu THƯỢNG chí công riêng,
Thâm khai ĐẾ Đạo, Rồng Tiên hưởng phần.
Ban chánh GIÁO, cứu dân cứu nước,
Tặng chơn CHỦ cường nhược phân rành,
Ước rằng HOÀN lại bạch thanh,
Cho đời CẦU tiến thi hành nghĩa nhân.
Ngọc Kinh sẵn tinh thần bất diệt,
Hằng giúp đời rõ biết khúc quanh,
Hàn ngay thương vết mạnh lành,*

*Nêu cao chủ nghĩa vô tranh thế thời.
Đã tuyên bố một lời Thượng Đế,
Quyết xuống trần, cứu thế kỳ Ba,
Phơi bày chí đức vị tha,
Công bằng bác ái đem ra khóa lòng.
Trời khai Đạo, hóa hồng vân chúng,
Đất mở mang thung lũng khắp cùng,
Phật hăng đem kiết đôi hung,
Thánh Tiên thật hiện cần dùng chúng sanh.
Ngọc Kinh nếu người hành đúng lúc,
Thì tức thời hết đục ra trong,
NGỌC KINH là những lý đồng,
Thật là báu sách ngoài vòng bợn nhơ.
NGỌC KINH xuất thành cơ quốc Đạo,
NGỌC KINH ra gặp bão lan tràn,
NGỌC KINH xoa dịu bạo tàn,
NGỌC KINH xuất xứ thiên đàng điển lai.
Hỡi những con trẻ hay Thiên Đạo,
Là của Trời nhằm tạo Phật Tiên,
Các con nghiên cứu hảo huyền,
Bao giờ thấy rõ chơn truyền NGỌC HỮ.
Được may mắn làm người tại thế,
Hữu căn tiền ân huệ biết bao,
Muốn cho toàn hảo về sau,
Con tua thấy trước cho mau mới là.
Nếu các con là nhà triết học,
Lẽ tức nhiên nhờ óc tinh hoa,
Trông nguồn triết lý đưa ra,
Uyên thâm thời đợi xứng là Tinh Quân.
Đã thấy rõ hơn quân xã hội,
Đã nghe rành bao nỗi âu lo,*

Cũng nên nhớ lại hẹn hò,
 Sông mê có bát nhã chờ con.
 Nơi tâm nào vẫn còn giáng ngọc,
 Chốn lương tri, sẵn óc châu vàng,
 Tại Trần luân có Tiên bang,
 Sao con thờ thần bên đàng ngược xuôi.
 Sinh tại thế rõ mùi cay đắng,
 Sống nơi trần ngọt mặn lấm phen,
 Nếu con không phải bực hèn,
 Khá tua chắm dứt đũa chen **thói thường**.
 Nơi Dũ Lý, **Văn Vương** tạm ẩn,
 Đất Tây Kỳ, hưng vận **nhà Châu**,
 Tuy nhiên vũ trụ một bầu,
 Có thanh có trược hoàn cầu chuyển luân.
 Trước dương thế ném từng rượu thánh,
 Sau trần gian cạn cảnh cờ tiên,
 Nhờ tâm Thuấn mới vui điền,
 Cây vào bực trí, biết Hiền nhường ngôi.
 Ẩn sần già chỉ tôi **Y Doãn**,
 Núi Bàn Khê tường hản **Khuông Công**,
 Những người xây dựng non sông,
 Thấm nhuần hồ thủy tang bồng trái qua.
Tai lông được tiếng gà eo óc,
 Mắt thấy rành môi đọc kinh luân,
 Những trang tiết tháo siêu quần,
 Phải chững vì đã thấm nhuần đức ân.
 Thầy gọi con đời gân đến mức,
 Đạo luôn luôn qui bực hiền nhơn,
 Quây về một mối chánh chơn,
 Thành công thế hệ lấp hờn khắp nơi.
 Là danh nghĩa của Trời của Phật,

Chớ phạm phu mất chất thuần lương,
 Chiến trường thăm viếng ngũ phương,
 Chỉ là đem cánh máu xương phơi bày.
 Đường vạn nẻo **chỉ ngay một mối**,
 Nữ lòng nào từ chối sang ngang,
 Đấng cay con cũng thờ than,
 Ngọt ngon đời vẫn hoang mang e dè.
 Thầy nào khác thân ghe chở khảm,
 Chẳng chối từ lướt dặm trùng dương,
 Thương con con phủ nhận thương,
 Chỉ còn có cách đoạn trường tỏ phân.
 NGỌC KINH BA giáng trần lân chót,
 Đường Thiên Khai nhỏ giọt cam lồ,
 NGỌC HOÀNG THUỶ ĐẾ thầy phồ,
 PHẬT VƯƠNG mới có cơ đồ kỳ Ba.
 Thiên **hòa** thế **thời** chào nhân loại,
 Đạo thuận nhân **lợi** cải cách dân,
 Nhơn tâm **hòa** ý cao thâm,
 Tâm ty địa xuất nam môn LẠC LONG.
 Ý lý dụng quay tâm toàn diện,
 Sách lược khai xây kiểng hoàn toàn,
 Dân lành chứng kiến vẻ vang,
 Thiên cơ hiện xuống tường quang trùng trùng.
 Sẽ đem lại một vùng "bất chiến",
Cứu nhơn hiền thực hiện **thiên lương**,
 Chúng sanh toàn giải mộng phiền,
 Đồng chung thấy rõ, **Phật Tiên hữu hình**.
 Nếu chẳng vậy niềm tin tan rã,
 Nếu không tròn tan rã cơ thâm,
 Còn gì danh dự muôn năm,
 Phật Trời đở thế, truy tâm làm chi?

Dương thế bảo Vô Vi là giả,
 Chúng sanh cho là bả lợi danh,
 Đạo như đường lối cạnh tranh,
 Như non tuyết phủ như gành sóng lao.
 Như dòng nước cánh bèo xuôi ngược,
 Như sườn non lũ lượt chim chiều,
 Khác chi chất nhựa đôi giày,
 Vô thần luận giải Phật Tiên mơ hồ.
Ngọc Kinh chẳng khác đôi giày vụn,
 Có hay chi có đúng chi chi,
 Nào đâu hơn kém **Huất Trì**,
Giáo Kim nói láo có gì đáng nghe.
 Muốn chiếu tướng nhờ xe cập cổ,
 Cần bí ngay pháo nổ tượng đầu,
 Ngựa hoành đá sĩ, đúng câu:
 Tướng ra kỳ chốt, lưỡng đầu thọ nguy.
 Hỡi các con, có chi gọi khó,
 Khó là vì chưa rõ thanh suy,
 Nếu con nhìn tận thế thì,
 Trước làm **Hàn Tín** khéo tùy như tâm.
 Có thiên nghiệp còn làm thế nghiệp,
 Con Cao Đài húng hiệp Thế Tôn,
 Con luôn chống chế Phật môn,
 Lại đòi cho được Thế Tôn bao giờ.
 Con còn bé đợi chờ con lớn,
 Khi đủ khôn đùa bỡn lại Thầy,
 Quên rằng hồi thuở đại ngây,
 Các điều khờ khật như vậy ai lo.
 Khi đủ trí con cho mình giỏi,
 Lúc thiếu tâm học hỏi ở ai?
 Ngày nay là bực hữu tài,

Con tua nhớ lại bao ngày trước kia.
 Đạo gặp buổi chia lìa toàn diện,
 Đời nhằm cơn nguy biến khôn lường,
 Khác nào điểm cỏ cầu sương,
 Quốc dân hữu sự quê hương điều tàn.
 Ngọc Kinh với con đàng hữu lộ,
 Dốc đem kim hòa cổ cho tròn,
Một là nâng đỡ nước non,
Hai là nhắc nhở cháu con lạc Hồng,
Ba xây dựng gương trong thế hệ,
Bốn làm cho bốn bể phục tùng,
Năm cho đời thấy kiệt hung,
Sáu nêu cao nghĩa CỨU TRUNG HIỆP THIÊN.
Bảy hòa hiệp nhưn hiền một mối,
Tám lập thành đại hội Long Hoa,
Chín tròn ý nghĩa vị tha,
Mười đem bác ái lại nhà Từ Bi.
Mỹ Nga sợ gặp kỳ đại chiến,
 Cố tránh nhưng câu chuyện mãi vương,
 Gặp gành tiền chiến nhiều nhưn,
 Đảo xuyên ý nghĩa hậu phương kéo dài.
Nga ngán ngẩm trong ngoài nội thể,
 Việc chư hầu chậm trễ khó khăn,
 Nhưng Nga còn phải lo rằng,
 Ván bài thế giới lại găng thêm nhiều.
Nga nêu ra các điều chiến lạnh,
 Song chư hầu có tánh nóng rang,
 Tức nhiên có tới không đàng,
 Muốn lui chẳng lối bực càng phòng tay.
 Chia ba khối **độc tài ngòm ngòm,**
 Sẽ có ngày ướt đẫm máu xương,

Chủ quan còn có lập trường,
 Ăn sâu lý tưởng đo lường thời cơ.
 Còn một khối **Nga** chờ thuận tiện,
 Xuất lộ đầu sẽ tiến thân danh,
 Đó là Trời đã sẵn dành,
 Đừng phó lực lượng bất thành nay mai.
Lần Sô Viết đổi thay đa chủ,
 Múc **Nga Hoàng** phủ dụ sâu thâm,
 Nước Nga ba khối mặt hành,
 Hai chìm một nổi dựng thành tới đây.
 Hiệp Chủng Quốc sum vầy ý thức,
 Hợp trợ quân lãnh vực tiền đồn,
 Chung chung sử dụng chuyên môn,
 Nhưng không khỏi cảnh thúc dòn tới đây.
Mỹ lo ngại đủ đây các lẽ,
 Khó ngăn ngừa chia rẽ chur bang,
 Đông Tây Nam Bắc tràn sang,
 Lớn rông con nước nguy trang vơi đây.
Mỹ vẫn biết Đức đây Nhứt đố,
 Cũng hiểu rành Pháp nọ Anh kia,
 Vô tình Mỹ chịu làm bia,
 Để cho chur quốc giờ khuya nhắm mình.
 Cơ Trời định thình thình ai rõ,
 Phải chuyển luân sẽ có nào không,
 Thế hơn đâm thắm máu hồng,
 Để rồi xây lại đại đồng hơn sanh.
 Gom lá rụng lại nhành lại cội,
 Góp bón phân thay đổi sắc màu,
 Xinh tươi là việc về sau,
 Thế gian vạn nhẫn thiên lao mới tròn.
Ngọc Kinh với nước non khẩn khát,

Quyển thứ Ba viết lịch trình bày,
 Trời khuya ác ngậm non đoài,
 Nhô cao bóng ngọc tỏa bày thiên vãn.
Chúa Trời ngại Sa Tăng lấp ló,
 Nên đã nhiều bày tỏ con chiêm,
Chúa luôn luôn nhận thâm phiền,
Nhượng nơi vui vẻ cho yên dân lành.
Chúa luôn muốn sớm thành sứ mạng,
 Nhưng phải tùy căn bản phó giao,
 Bao lân Ngọc chuốc vàng trau,
 Song con của Chúa ai nào lãnh khai.
Thích Ca Nhị đường lai tam cuộc,
 Đã vẹn toàn ngọn đuốc siêu minh,
 Cứu đời trông sấm tam thỉnh,
 Lập trường cho Đạo mới tình thâm niên.
 Thầy giảng bút ngoài quyền **Ngọc Đế,**
 Nẻo hơn từ nào nệ ghét thương,
 Thầy đây là những tấm gương,
 Cho con thành đạo nhứt phương Nam trào.
 Con thừa lệnh chia nhau xuống thế,
 Thọ sắc vẫn lấp bể trầm luân,
 Khi đi hơn hờ vui mừng,
 Sao nay thờ thần cầm chày chờ ai?
 Hay chờ đợi họa tai đem lại,
 Chờ **Phật Vương** ra bãi trường "Qui"
 Thương con con lại dễ khi,
Ngọc Kinh Thầy hỏi muốn gì hỏi con?
Mặt trời mọc tuyết còn tan rã,
Trăng chiếu vào cây ngả đá bay,
 Tài chi những lũ lang sài,
 Xá gì thời loạn cân đai nhọn nhàn.

Con chỉ ngó nơi hoàn cảnh tại,
 Con há tường nhân loại tương lai,
 Tiếc chi danh lợi bề ngoài,
 Nơi trong con có thiên tài lo chi.
 Con muốn biết thanh suy bỉ thối,
 Con có tường món lợi trường niên,
Khá tua dung nạp sĩ hiền,
Từ nơi thiên ý nối liền Thế Tôn.
 Muốn được xác thì hồn phải giữ,
 Lo cho tròn danh dự thiên phong,
 Luôn luôn kèm hãm tấm lòng,
 Có thiêng liêng giúp tiếng thân nào sai.
Nga liếc Mỹ ai ai cũng rõ,
Mỹ nhìn Nga như ngó chình nhau,
 Nửa cân tám lạng khác nào,
 Trắng thì phải bớt đỏ hao như thường.
 Đã có **Giáo thì Lương há chẳng,**
 Một đàng lo đàng lảng cho mình,
 E rằng sấm nổ vang thình,
 Lôi quanh chớp nhoáng quên gìn sắc không.
 Con đường Đạo ngược dòng bến đò,
 Đò Bắc Nam bộ bộ lại qua,
 Làm cho hành khách thiết tha,
 Lái lèo đã hồng tha ma ghé vào.
 Chi bằng thật tương rau chia sót,
 Để Đạo Đời được bớt đau thương,
 Xóa nhòa giấc mộng thế lương,
 Rõ câu bất chiến quê hương Tiên Rồng.
 Hàn gắn lại **Nam Tông Bắc Tổ,**
 Lập sông Gianh lập lộ bình thanh,
Bắc Nam Trung một giống lành,

Hòa chung nếp sống vẹn danh Lạc Hồng.
Mỹ Nga định tranh đông tây kích,
 Chư quốc lo vô địch hoàn cầu,
 Chư Bang rốt cuộc về đâu?
 Cũng như nhơn loại đáu đầu nơi nao?
 Phải về với nhơn nào quả nấy,
 Sẽ về cùng chỗ thấy thâm tâm,
 Về nơi đứng chỗ sai lầm,
 Mỗi người mỗi chỗ thặng trầm nhục vinh.
 Đời cố ý vô tình đeo đẳng,
 Bã lợi quyền mang nặng bấy lâu,
 Dở dang giấc mộng công hầu,
Năm Thân cầu gió tại lâu Đông Thiên.
 Lãm nhị kiêu oan khiên **Tào Tháo,**
 Thức tam huê **Tề Triệu Yên Tân,**
Ngụy Hán Sở lại qua phân,
 Trao tay nhà Hớn định phần **Tấn Bang.**
 Gió Đông **Mùi Đại Bàng** cất cánh,
 Mưa thu đôn tuyết lạnh trùm bao,
 Nắng chan sương phủ ba đào,
 Nước tuôn sóng vỗ như chào đời suy.
 Thế gian gặp **thời kỳ liên đới,**
Đã buộc nhau như sợi xích thẳng,
 Nhìn lên đã khuất vàng trắng,
 Bức tranh vân cầu xung xặng kéo dài.
 Việc như thế chưa ai nhìn nhận,
 Điều như vậy mà vẫn còn mê,
 Xổ chuông tung nhày con **Đê,**
 Loạn rình thú **Khi** nào nề nhó nhăn.
 Cửa Đạo bế thứ tầng đã chấp,
 Nên đức khai ai lập cơ đồ?

Đào sâu cho mấy mã mờ,
 Chôn vùi những hạng mưu mô tham tàn.
 Ai dám nhận cơ hàn **Hàn Tín**,
 Như Tử Nha nào tính giàu sang,
 Bao la cõi tạm dinh hoãn,
 Sẵn son bôi má đủ vàng đeo tay.
Ngọc Kinh với **điển đài** dốt nát,
 Thầy **Ngọc Hoàng** khai thác lối riêng,
 Tả ra bốn quyển lưu truyền,
 Cho hàng trí thức diệu huyền lý không.
 Chính điểm **QUI** thiên phong nam nữ,
 Phải buộc lòng Thầy giữ Tinh Quân,
Xóa bôi những vết ố gừng,
 Lọc lừa cho được tượng trưng **thay Trời**.
 Đạo đổi lối thì đời thay cuộc,
 Cây tay phàm cầm đuốc sáng soi,
 Soi chung Hồng Lạc giống nòi,
 Rọi Rõng Tiên trước hầu noi đức tài.
 Vàng vô lửa há phai thật chất,
 Ngọc lấp vùi nào mất sạch trong,
 Tân thơ Mạnh Đức tuy rỗng,
 A-Man tự phụ Trương Tông đọc suông.
 Nếu chẳng có những luồng đại điển,
 Thì bao giờ có chuyện thông minh,
 Thế gian mãi ngó hữu hình,
 Đành quên đi những công trình vô vi.
 Thương con chung tiên tri Thầy chỉ,
 Xót thế gian cạn lý sâu huyền,
 Phó cho DI LẠC thay Thiên,
 Dem mâm Thánh Đức xuống miền trần ai.
 Đào luyện gánh Tam khai Tứ chuyển,

Chọn Cung Ly xây kiến tường hưng,
 Năm châu khói lửa từng bình,
 Việt Nam bất chiến Đạo vang Hòa Bình.
 Khuyên bảo con mỗi tình nhơn loại,
 Chỉ cách dùng thật ngãi thật nhân,
 Mới mong kết quả tại trần,
Long Hoa có mặt phong thần chẳng tên.
 Có như thế mới nên đạo đức,
 Được như vậy xứng bực Tinh Quân,
 Con đừng sấp mặt xây lưng,
 Ất cao chí cả đỡ nâng sơn hà.
 Thầy muốn thấy chung nhà hòa thuận,
 Thầy ước ao xây dựng đúng nơi,
 Để không uổng tiếng con trời,
 Không ngoài cháu Phật hưởng thời Thánh Tiên.
 Thuần phong sẵn ba giềng năm mối,
 Mỹ tục rành mới nở danh cao,
 Chữ thương là Đạo gắng trao,
 Có chi là gọi sắc màu trắng đen.
 Con muốn nhận tiếng khen chẳng thật,
 Cửa quỷ ma vật chất đủ đầy,
 Là con hiểu sai ý Thầy,
 Làm Cha tự lánh làm Thầy phải xa.
 Lời Thầy dứt tiếng gà giọng trời,
 Đêm tàn canh ngừng vội bút nghiên,
 Quyển Ba Kinh Ngọc Thầy truyền,
 Thật là khoáng hậu vô tiền đó con.
 Sau này được nước non minh bạch,
 Thì rõ ràng chánh sách siêu nhiên,
 Con ơi chớ phụ căn tiên,
 Căn tiên đã phụ khó yên ngươn thân.

Kết thúc Thầy dâng vãn lui điễn,
 Còn Phật Tiên thực hiện quyển ba,
 Cạn lời bạch điễn lui ra,
 Ngọc Hoàng Thượng Đế lần xa bút thần.

(Trong đêm 29-5 Đinh Mùi, nhằm ngày
 6/07/67)

THI LIÊN HƯỜN BÁT CÚ:

Nam phương HỒNG lục trở sen lành,
 Việt thổ QUÂN vàng sắc Bạch Thanh,
 Gió ngùa THƯỢNG qua cơn chuyển tuyền,
 Chơn Đế TỔ lại buổi Qui Thành,
 Tuyết sơn GIÁO đạo tôn tâm vị,
 Hồ thủy CHỦ nhơn tại chí danh,
 Nhị đối TAM khai lai tiết đế,
 Tròn gương THANH sừ đảo gương lành.

oOo

Lành thay giờ chót tắt vời cơ,
 Chánh đại quang minh cả bến bờ,
 Thắng lối năm Châu thâm báu sách,
 Ngay đường bốn biển đoạt huỳnh cờ.
 Kê vàng trời giọng bình minh phú,
 Thỏ bạc ló hơi xán lạn thơ,
Kinh Ngọc Quyển Ba ra đúng lúc,
Năm Mùi là một đợi trông chờ.

oOo

Trông chờ tiên Phật đến lư bông,
 Phá trận mê hồn tạnh gió giông,
 Đón tiếp chúng sanh lành mỹ tục,
 Rước đưa Bá tánh vạn thuận phong.
Châu Du ngược gió tan gan sắt,

Gia Các thuận mưa tự óc đồng,
 Giá ngự **Thúc Hoàng** giang tả ước,
 Kinh tương Ngô Quốc, Thục trung Mông.

ĐẠO VẤN:

Đạo là một phương pháp nêu cao hai chữ TỬ
 BI gốc để chuẩn thẳng cho ngươn tái tạo kỳ ba...

Vì vậy mà biết bao lần khó nhọc cho các
 đáng thiêng liêng, xây dựng đủ mọi lễ, cố làm cho đời
 được sớm mau thức tỉnh mộng mê đồ ở cõi tạm trần
 ai oan nghiệt. Ý nghĩa của Phật Tiên Thánh, là ý nghĩa
 biết thương yêu hòa ái, nhưng vẫn phải tri kỷ và tri
 bỉ, để biểu dương chơn lý, và luôn luôn ngăn ngừa
 những nhiễu nhương vô ý thức của những kẻ hành
 động ngoài chánh lý và lương tri.

Vậy truyền sắc cho các bậc Đại Tinh Quân
 khá thừa đúng trách nhiệm.

PHÚ:

Trước tình thế đá vàng pha chất trộn,
 Sau lý thời thương tổn khá toan lo,
 Đạo bộ bề khúc khuỷu bước quanh co,
 Đời hỗn độn dạn dò tua khéo xử.
 Thầy xuống lệnh tinh quân con khá giữ,
 Nên tỏ tường quân tử với tiểu nhơn,
 Xét nhơn tình đa oán thiếu thâm ơn,
 Nhìn thế thái phi nhơn trong nhứt dịp.
Nay Kinh Ngọc thượng thiên cho tái tiếp,
 Việc đã tan rời hiệp của Thiên cơ,
 Kiếp làm người đến chết chẳng cho nơ,
Căn Xiển Giáo phải chờ nơi xiển giáo.
Nhơn hòa, hiệp diệu huyền Trời Phật tạo,
 Đức, thiên thời, của đạo nếu thành tâm,

Địa lợi đem ý thức chẳng sai lầm,
 Chơn lý tái thâm thâm và Vi Diệu.
 Cây cong dọa kinh cung làm tán điều,
 Phụng Hoàng mơ mộ diệu nhánh ngô đồng,
 Chữ đạo là ý nghĩa ẩn bên trong,
 Căn tươm tất quang phòng cho căn thận.
 Người tu niệm nên đôi gương bát nhãn,
 Bực chơn hơn bất cần ắt sai lầm,
 Bất chánh không có sẵn tại trong tâm,
 Thì chắc hẳn đã nằm ngoài danh lợi.
 Tu còn mãi chấp các điều liên đới,
 Hành vẫn phân món lợi ấy phạm phu,
 Chốn thiên đàng quân tử vẫn không người,
 Nơi địa ngục tiểu hơn tu cận bã.
 Chỉ có biết mới rành thông đạo cả,
 Chỉ có tường thật quả bực linh căn,
 Tại phồn hoa xe ngựa chạy lãng xãng,
 Chốn thành thị nói năng theo vật chất.
 Ai ai vẫn sống sanh trên mặt đất,
 Có khác chi lật đật phủ phàng nhau,
 Người sai lầm Trời Phật lại xót đau,
 Giàu ý của quên mau hời dưng muối.
 Ai quên phận mảy râu đi nhẩn nhụi,
 Ai cho mình lòn cúi buổi chợ đông,
 Ai thương dân mòn mỏi mắt lưng tròng,
 Ai ghét chúng một lòng sanh hai dạ.
 Ai mang nặng những điều gieo hậu quả,
 Ai giúp cho thiên hạ được vui tươi,
 Ai buồn vui rồi vẫn miệng cười,
 Ai dám nhận thói hư và tật xấu.
Ai dám chắc mình còn cho tới Dậu,

Ai tự mình giải phẫu hội Long Hoa,
 Ai là hàng môn đệ **Phật Thích Ca**,
 Ai là bực bảo ta gần **Di Lạc**.
 Ai là thiện còn ai là gian ác,
 Ai là hồn, ai xác của thiêng liêng,
 Ai vô duyên, ai lại bực hữu duyên,
 Ai phạm tục, ai Tiên ai xứng Phật.
 Ai xảo trá còn ai đầy chơn thật,
 Khá biện minh vật chất với tinh thần,
 Ai Thánh Tiên, ai lụy chốn dương trần,
 Ai vẹn nghĩa toàn dân cần biết rõ.
Hồng Quân Lão được Trời giao phó,
Giáo Chủ toàn lớn nhỏ đại Tiên Thiên,
Nhứt Nhị Tam cầm vững mối mang giềng,
 Đạo giờ chót truyền hiền không truyền tử.
Tiếng Nghiêu Thuấn rạng nêu đây trang sách,
 Chí lương hiền danh dự chẳng mờ lu,
 Đó là trước đã có công tu,
 Sau đắc đạo đến bù nên thực tế.
 Minh Quân muốn ngộ phùng trang khanh tế,
 Chúa **Thành Thang** làm lễ giả sần Y,
 Đất Tây Kỳ đã nói rộng quê vi,
 Đấng đàn bá và tá thi nhược thủy.
 Lưu bang chôn Thục trung tâm cố lý,
 Nước Tần Bang Sở trị dưng lôi thình,
 Nhờ **Trương Lương** chẳng quản bước sân trình,
 Theo Hàn Tín cứu tin cho Hôn Bái.
 Một hồi trống, tóm thâu xong ba ãi,
 Một tiếng chiêng, đem lại nghiệp vương đồ,
 Cướp nghiệp **Tùy, Hóa Cập** tự mưu mô,
 Ý sức mạnh **Thành Đô** cô thế tử.

Lý Ngươn Bá nhứt hùng đường hổ cứ,
Tây phủ Tần Vương Tử tứ minh sang,
 Trọng nghĩa nhân há ngại tổn muôn vàng,
 Kính nghĩa sĩ bảo toàn cho tổ quốc.
Trạng Trình đọc lăm thiên thơ **Thái Ất**,
Lương Đắc Bằng như vật chẳng tham lam,
 Tiếng Tiên Tri bền vững tại nơi phàm,
Bạch Long ngự, Tiên am còn dấu tích.
 Thiên chuyển đạo như sanh tâm Phật lịch,
 Thế lay đời sờ thích tạo căn cơ,
 Tánh thiêng liêng, chẳng luận đếm thời giờ,
 Tá phàm tục, thừa cơ từng giây phút.
 Nước còn phải khi trong và khi đục,
 Nhà lấm phen, có nhục tất có vinh,
 Đạo tu hành biết khử ám hồi minh,
 Trang trung hiếu, hiểu mình lo sứ mạng.
 Buổi đạo khó, người chơn đừng chán nản,
 Con đời suy kẻ lý hân sâu xa,
 Khá nhận rành đâu Phật lại đâu ma,
 Đâu chơn chánh, đâu là nơi thật giả.
 Đã đành phận tu hành nhờ công quả,
 Nhưng biết rằng, phước họa đã đành riêng,
 Đường chánh mình, rõ thấu được cơ huyền,
 Bực hữu chí niềm riêng Trời Phật thấu.
 Lòng bao nữ dẫn thân vào cá chậu,
 Dạ sao đành nung nấu chỗ chim lồng,
 Đức trau dồi, đượm thắm cả non sông,
 Tài uốn nắn, mặng nòng gương kim thạch.
 Hợp thức hóa nhờ nêu cao chánh sách,
 Chung tình khai, cấy vạch một con đường,
 Phật đã thành, chói sáng khắp mười phương,

Trời hằng chánh rọi đường toàn chín hướng.
Trời Trăng chiếu, **Lương Nghi** cao vạn trượng,
 Bốn mùa khai, **Tứ Tượng** cả muôn lần,
Bát Quái chia, mười sáu cửu thiên văn,
 Hậu thiên chất, hiểu rằng Tiên Thiên lượng.
Ngọc Kinh nên đạo đời tròn lý tưởng,
 Đã có câu đem hậu để qui tiên,
 Và có khúc rước tiền về cửa hậu,
 Thì về sau cộng hưởng phước thiên nhiên.
Nam Trung Bắc Ba ngôi thành hoán đảo,
Xích Huỳnh Thanh chung đậu cả cơ huyền,
 Xuất Tam Tài ta thế Thánh Thần Tiên,
 Trước cảnh loạn, sau yên do điệp sắc.
 Nhìn hoàn vũ, đang trong cơn nghèo ngặt,
 Hàng ngoại bang giá đắt biết là bao,
 Nhưng lạ chi nắng hạn có mưa rào,
 Để thế sự đề cao gương Trời Đất.
 Hòa như loại, cốt tâm nguồn thật chất,
 Hiệp thế tình, tiêm tất đáng minh thiên,
 Thuận chúng sanh, gầy lai mối thâm uyên,
Vui như thiện, dựng giếng tường bác lăm.
 Việc phú quý phù du trông một đám,
 Nở rồi tàn, ai dám chắc dài lâu,
 Vui xác thân, lòng đất vẫn chôn sâu,
 Còn chẳng nhĩ, chỉ còn câu ác thiện.
 Nhận lý tại, như tâm tua quán xuyên,
 Nhìn hiện tình, tiếp diễn mãi không ngưng,
 Phú dứt câu, nghiên bút Lão tạm ngừng,
 Chúc năm chữ, **Chấn Hưng Nền Đạo Đức**.
 Hồng Quân Thượng Tổ

THI BÁT LIÊN HUỒN:

Thế thời DI chánh DI thời cường,
 Tình lý LẠC tâm LẠC vận trường,
 Đất nước CHỦ hòa CHỦ nước mến,
 Quê hương NGUỒN ái NGUỒN dân thương.
 Biển châu THÁNH vị THÁNH nhơn thanh,
 Non Ngọc ĐỨC danh ĐỨC nghĩa cường,
 Thanh đạm PHẬT Trời PHẬT thanh đạm,
 Đường trần VƯƠNG giáng VƯƠNG hiền vương.

oOo

Vương nghiệp lập, trường trạch đức ân,
 Cơ đồ đạo đức xuất huyền nhân,
 Thượng thông phật thánh thu hoàn võ,
 Hạ đạt Thân Tiên nhập thế trần.
 Pháp báu là tâm, tâm hậu tấn,
 Phù linh bởi đạo, kiếm tiền thân,
 Đào viên tán loạn, kỳ thâm mãnh,
 Kết quả Đậu Thân tại ngoạ Dân.

oOo

Dần dần sanh chúng rõ cao sâu,
 Tiên Phật há không đủ chước màu,
 Vó Ngựa thư hùng qua tử lộ,
Đường Dê quyết liệt đèo năm châu.
 Giàu mưu sạn đạo, Tam Tân khiếp,
 Có kẻ trần thương, **Sở Bá** rầu,
 Thanh thế Hôn trào, cao tiết thú,
 Vô tình phàng phủ, Vị Vương Hầu.

oOo

Hầu Vương tiếng để vệ oai phong,
 Trí vật tri nhơn bất hản lòng,

Hàn Tín hữu tài không được hưởng,
 Lưu Bang vô đức có đền công.
 Hậu sanh **Gia Cát** danh **Long Ngọc**,
 Tiền trở **Trương Lương** tiếng **Tử Phòng**,
 Thấy điều khóc Ly nguy Bạo giá,
 Nghe Hoàng Phụng lành, biến toàn đông.

oOo

Đông đô, chẳng nại, bước gió giông,
 Tây phương tìm tới, há nao lòng,
Huyền Trang thọ điệp, gìn Tam Tạng,
Hành Giả lãnh văn giữ **Ngộ Không**.
Kim Các tuyết xoay, lay cội Bá,
Sư Đà sương chuyển động cây Tòng,
Kim Thuyền thác xác, nào ai rõ,
 Đấu chiến ngoài phạm, đủ lực thông.

BÀI:

Vâng **Thượng Đế** Huyền Thiên mang hiệu,
 Thọ **Sắc Trời** hiệu triệu linh căn,
Quyển Ba Kinh Ngọc lập văn,
 Khi đời đại chiến chớp giăng hoàn cầu.
 Tam thập lục luân châu giáng thế,
 Chiết phân ba, chuyển thế **Ngọc Hoàng**,
 Hiện thân **Di Lạc** trần gian,
Phật Vương là hiệu, **Minh Hoàng** là danh.
Tam Tòa Giáo đồng thanh tiến cử,
Phật Như Lai, danh dự trợ ngươn,
 Thánh Tiên toàn hải khắp sơn,
 Rập nhau đề bạt **linh chơn của Thầy**.
 Trước hai ngàn, hiệp vầy đại hội,
 Nơi **Linh Tiêu** thúc vọi **Hạ Sanh**,
 Biết rằng quý quái cạnh tranh,

Đi thì bao nữ ở đàn hình hay sao?
 Các Tinh Quân xen vào thúc hối,
 Cùng với Thầy lo hội Long Hoa,
 Trên thì sẵn bệ Thiên La,
 Dưới giảng địa võng, Tinh Tà phải kiêng.
 Thầy lãnh lệnh xuống miền dương thế,
Chờ đúng ngày khánh tế triều Bang,
 Đầu Thầy đội nặng Thiên Hoàng,
 Vai mang dương thế, vai quàng kinh luân.
 Bàn tay tả Thầy nâng Ấn ngọc,
 Hữu trăm yêu nắm đốc Long tuyền,
 Trước sau mang chữ Bảo Thiên,
 Tai nghe mắt ngó nhơn hiền Tinh Quân.
 Tâm luôn nhớ, chín tầng lời lẽ,
 Tánh há quên, tiếng mẹ dặn dò,
Huyền Thiên con chớ nhọc lo,
 Ngự Ông làm được, Ngao Sò sợ chi.
 Con vui lạ **cung ly chờ Mẹ,**
 Khá an lòng, mọi lễ đón ngăn,
 Thiên cơ cần phải nhớ rằng,
 Thành công trong loạn nói rằng Tiên tri.
 Nên nắm vững **Từ Bi Bác Ái,**
 Cố giữ gìn tay lái chớ rời,
Điều chi đã có Phật Trời,
Biết rằng có cảnh đạo đời ngạnh ương.
 Đạo rõ được, thâm tường cảm thống,
 Đạo là thương là sống muôn đời,
 Đạo là đường lối của Trời,
 Muôn thu không đổi, không dời nơi đâu.
 Đạo chung cả Phật Tiên nhờ Đạo,
 Bực chí tài đảm bảo do nơi,

Nhơn tâm biết đạo Phật Trời,
 Mới đem căn bản cứu đời xưa nay.
Ngọc Kinh với lời ngay tiếng thẳng,
Ngọc Kinh và đúng đắn trình bày,
Ngọc Kinh nào có lá lay,
Ngọc Kinh cùng với ngày mai hữu tình.
Ngọc Kinh với thanh bình hứa hẹn,
Ngọc Kinh không thua thẹn với lòng,
Ngọc Kinh là cửa núi sông,
Ngọc Kinh là cửa tấm lòng vị tha.
Ngọc Kinh của nước nhà dân Việt,
Ngọc Kinh hằng cương quyết một câu,
Ngọc Kinh nào có mưu cầu,
Ngọc kinh chỉ biết khóa sầu ban vui.
Ngọc Kinh ném đủ mùi cay đắng,
Ngọc Kinh đầy nòng mận chát chua,
Ngọc Kinh chẳng bán chẳng mua,
Ngọc Kinh đâu phép đâu bùa làm mê.
Ngọc Kinh chỉ đường về Cực Lạc,
Ngọc Kinh lo khai thác phạm gian,
Ngọc Kinh màu trắng sắc vàng,
 Hòa nhơn hiệp nghĩa với hàng chơn nhơn.
 Dầu xa cách thiên sơn vạn thủy,
 Vẫn còn nghe rền rĩ bên tai,
 Những câu đạo đức cảm hoài,
 Những điều lành mạnh dẻo dai không rời.
 Nghe Tinh Vệ ven trời tìm bạn,
 Thấy dã tràng hiệp đảng cát xe,
 Vì chưng nước lớn không dè,
 Rã tan theo nước sục sè tiếc công.
 Đã thấy rõ những giòng thác lũ,

Chảy theo nguồn, qui củ khó xê,
 Hướng chi tu niệm bộn bề,
 Không ngăn không nấp **không đề phân minh.**
 Có phải chẳng tự mình bôi xóa,
 Cố tự gieo hậu quả cho thân,
 Thì đây là **bảng Phong Thân,**
 Chờ người bất đức, bất nhân ghé vào.
Kẻ gian ác chuốc trao lời nói,
Bực thẳng ngay, chẳng khỏi nghi nan,
 Nhơn sanh có những cảnh hoàn,
 Vậy nên mới gọi trần gian hay lầm.
 Đạo nhứt tánh nhứt tâm nhứt trí,
 Còn lắm khi tà mị xen vào,
 Dạy rằng cố gắng chùi lau,
 Mỗi giờ mỗi định tránh giao động thường.
Vô ý thức lót đường oan uổng,
Kém xét suy độ lượng phải tan,
 Những nơi tráng lệ huy hoàng,
 Thường hay có những hoang mang đem vào.
 Dạy khuyên con **thương nhau làm gốc,**
 Chớ lọt phai sở học của mình,
 Là câu vô niệm đỉnh ninh,
 Tự nhiên hữu niệm nơi mình chẳng xa.
 Thiếu chi bực bốn ba triết giáo,
 Còn bị **Thân Công Báo** gạt lường,
 Điều này Thầy chịu vô phương,
Người tu nhận lấy tai ương khổ cùng.
 Con còn nhớ hãi hùng kỳ nhị,
 Nay còn toan đấu trí kỳ ba,
 Ngân trùng tranh chấp trao ra,
Huỳnh Hà Hồng Thủy Hồng Sa cản tâm.

Thường sanh chúng địa đầm giọt lệ,
 Cảm nhơn loài trông thế hệ chung,
 Tha ma hoang vắng lạnh lùng,
 Lại thêm chiến trận thư hùng khắp nơi.
Long Hoa diễn toi bời xương máu,
 Vạn linh khai, **đời đạo ử ê,**
 Lố lằng hết Sở đến Tề,
 Thầy kêu con chẳng chịu về phải mang.
 Thầy xuống thế phải mang cô lẽ,
 Vì nhiều con ra về trở trêu,
 Bất tuân pháp luật qui điều,
 Lòng Thầy rào rạt đâm chiêu đo lường.
 Các chư quốc chiến trường thúc đẩy,
 Khắp lân bang đã thấy cuối cùng,
 Thứ ba nguyên tử nổ bùng,
 Vang rền khinh khí, rầy run hoàn cầu.
 Làm kinh khủng khắp bầu vũ trụ,
 Làm vạc siêu cảm tú giang san,
 Làm cho cõi tạm dinh hoàn,
 Phải đành sụp đổ bên đàng vắng tanh.
 Gặp gió bắc sương màn tuyết giá,
 Triệu chứng gây hiệu quả lạnh run,
 Thiên cơ biến ảo vô cùng,
 Thủ thành bất chiến một vùng địa linh.
 Diễn cao thiên xuất minh ngăn đỡ,
 Thế giới nhìn cái dở thật hay,
 Vẫn không ỷ thế cậy tài,
 Nhưng mà có đủ ân oai cứu đời.
 Cả chư quốc rã rời khô giáp,
 Tất toàn bang đều đập lửa than,
 Thất thanh kêu cứu kinh hoàng,

Thế cùng lực tận kiếm đàng thiêng liêng.
 Gần đến lúc mật truyền biện pháp,
 Cho nhơn hiền tự rập chơn linh,
 Những con đúng đắn điển hình,
Qui Thành yếu lý siêu hình giáng ngay.
 Kết luận câu điển hoài huỳnh xuất,
Di-Lạc chào **Thánh Đức** Minh minh,
 Siêu quang Thầy ngự bút huỳnh,
 Dứt lời trở lại Thiên đình Ngọc Kinh.

Pháp Đàn **VÔ VI** - Đàn tiếp điển:
 Phổ Hành Chơn Quân
 THI BÁT CÚ LIÊN HOÀN:

DIÊU ý THIÊN Cơ NGỌC giáng sanh,
 TRÌ tâm ĐẠO pháp KINH lai thành,
 KIM hồi VÔ niệm QUYỂN tròn nghĩa,
 MÃU đão VI truyền BA vẹn danh.
 VÔ thủy MINH minh THIÊN giáng đế,
 CỰC sơn THIÊN định KHAI còn dành,
 TỬ hòa ĐẠ I thể ĐẠI Đồng chiếu,
 TÔN hiệp NGHĨA chung ĐẠO bạch thanh.

LIÊN HOÀN:

Thanh thiên bạch nhật nhứt đài trang,
 Huỳnh mẫu chiêu chương vị thế hoàng,
 Độc nhãn xa đà Nam tái Hôn,
 Tam mi cận thủ Việt hồi loan.
 Hồng ly thổ táo, vân huỳnh tự,
 Thanh tốn mộc linh, vũ ngự an,
Bá Đạo tương tranh, giành bằng hổ,
Nhứt Vương bất chiến, giữ ngôi vàng.

oOo

Vàng nhờ sông lệ ẩn cơ thiên,
 Ngọc cậy sơn đầu, đợi pháp thiên,
 Nước chảy há mòn thân bác lãm,
 Non chày nào mỗi phận thâm uyên.
 Tam khai định đế, hoàn quyên thánh,
 Tứ chuyển đồ vương xác quốc Tiên,
 Xử sự thân nhân tâm tuyệt hiếu,
 Thành gương **Nghiêu Thuấn** đáp lương hiền.

oOo

Hiền thần ân tánh, lánh danh nhơ,
 Trung nghĩa bàn thanh giữ cõi bờ,
 Thiên ý giáng trần ban báu sách,
 Nhơn tâm tại thế lãnh thiên thơ.
 Vui chờ nước nhược, lay hồn phượng,
 Toại đợi non còn chuyển phát cờ,
 Lửa đồ thử kim, tiêm tát thủ,
 Chỉ trong kẻ tóc, lẫn đường tơ.

oOo

Tơ vò vương buộc cả chur châu,
 Chỉ nhân chịch chần, **Mỹ Á Âu**,
 Pháo đồ lướt xông lòng sát tượng,
 Xe xanh cập cổ dạ tương đầu.
 Ngựa về ngăn chót qua sông bạc,
 Tường lại sang ngang, sĩ chặn cầu,
Mùi vị cảnh đương cường dũng lực,
Thân "danh tình cuộc" nhược yếu cầu.

Từ Tôn Vô Cực Ngọc Kinh Quyển Ba, Mẹ
 thiện gửi các con nam nữ nơi trần thế. Vì các con cũng
 đã biết và thấy rằng:

Đời không Đạo khó tường **câu chân lý** ,
 Đạo chẳng Đời **chí sĩ** sẽ về đâu?

Nhứt là những con Nam Nữ... đã có mang danh dự *Tinh Quân* và *Huỳnh Hoa* của cơ *Tuyển* và cơ *Qui*, đã gọi là có tên tuổi minh định nơi *Ngọc Kinh* ở hai quyển: 1, 2 của *Đạo*. Có lắm khi một được, hai được; khi đến ba lại là đổ hương đi, của các *Tinh Quân* Nam Nữ, *Tinh Quân* và *Huỳnh Hoa*. Là vì còn ghi vôi câu *Tinh Quân* 18, và 46 - Đòi nhà *Tùy* - còn *Huỳnh Hoa* sớm nở tối tàn.

Đúng ở theo thời tuyết phủ phàng ghi trên. Mẹ chỉ than thở thương xót các con nhưng lượng Từ Bi Mẹ nào phiền trách. Mẹ chỉ lo cho các con từ sự thử thách của *Thiên Cơ*, nhưng cuối cùng các con vẫn bước trái ngang của *thiên cơ* thử thách mà không đủ nhẫn để chịu, thì đã bất thành.

Việc các con làm, lúc nào các con cũng bảo là đúng, là chánh, nhưng sự đúng đắn và chánh đại đó của các con tự ý tô điểm cho nhau mà thôi!

Vậy Mẹ hôm nay khuyên các con khá kiểm điểm lại, chớ nên quá tự phụ mà phải chịu khổ mạng sau này.

Khi đến việc ăn năn đã muộn. Mẹ ước muốn các con Nam Nữ gìn tròn sứ mạng, đòi đạo sạch trong, tấm lòng giàu thanh bạch.

Mẹ Diêu Trì Kim Mẫu

BÀI:

*VÔ Vi với hữu vi hình bóng,
CỰC chí lo ngàn dặm sơn xuyên,
TỬ Bi hàn gắn mối giềng,
TÔN nghiêm con chẳng giữ truyền lời răn.
DIÊU ý thức con phăng chẳng nề,
TRÌ chí tâm tiếng kệ lời kinh,*

*KIM tiền sử dụng bất minh,
MÃU đau dạ mầu, con mình bất tuân.
Nay cõi trước lửa hồng cháy vôi,
Là dọn đường cho hội **Long Hoa**,
Dạy con kiên nhẫn thuận hòa,
Để cho sáng tỏ kỳ ba thiên thời.
Con tự ý theo đòi bỏ đạo,
Lại vô tâm kiêu ngạo đủ điều,
Tinh Quân là những mục phiêu,
Chỉ tu mới đạt các triều **Thuấn Nghiêu**.
Các con cho là điều mơ mộng,
Chỉ bo bo lóng sóng lợi quyền,
Áp ôm những cảnh tư riêng,
Quần quanh tiền của tại miền trọc ô.
Đạo cứu đời điểm tô sông núi,
Đòi cứu đạo là buổi ngược giòng,
Con ơi học đạo cho thông,
Làm sao lệ chẳng đoanh tròn đày con.
Việc lảng giềng nhìn con han hỏi,
Cả xóm chòm, ngó với thăm lom,
Thấy con vẫn mãi ngủ mòn,
Tiếc công chờ đợi, ngó dòm bấy lâu.
Còn chi dịp đối đầu tả hữu,
Còn chi mâm đại thủ thật siêu,
Sao con nhắm mắt đánh liều,
Làm cho Mẹ chịu cô liêu nảo nùng.
Tịnh Sơn Đỉnh một vùng sơn thái,
Sơn Liên Đầu mây giải thủy ba,
Phùng sơn, hiểu lý chơn hòa,
Con ơi còn đó, chờ ra bao giờ.
Một nghĩa vụ đúng giờ kim chỉ,*

Một nhân hành cũng quý cũng xong,
 Một nhân cương kỷ giống giông,
 Một nền thánh đức một lòng xây cao.
 Một lần sóng phủ xao động biển,
 Một mức giông đã chuyển đầu non,
 Một đời giao phó cho con,
 Một cơ đạo đức như hòn núi linh.
 Một nam tử giữ gìn vẫn chánh,
 Một quân thoa bảo lãnh toàn chơn,
 Một tay đập tắt căm hờn,
 Một dây một phím một đờn **Bá Nha**.
 Một ông Phật, một ma, một quỷ,
 Một thời cơ một kỷ một nguyên,
 Một đường phụng võ sơn xuyên,
 Một minh tà chánh, mật truyền linh căn.
 Một **Chúa Trời**, Sa tăng muôn đảng,
 Một **Phật Vương**, cả vạn Minh Vương,
 Một nơi gây hấn chiến trường,
 Muôn nơi lửa khói máu xương chất chông.
 Một cháu **LẠC** dầy công tu niệm,
 Một con **HỒNG** nhân điển **Huyền Thiên**,
 Một lời Mẹ đoán tam niên,
Mùi Thân Đậu có con hiền chờ xem.
 Có một con lấm lem bùn ứ,
 Nhưng sau này bảo vệ long xa,
 Thanh khôi Huỳnh giáp trào ca,
 Kim thương, biểu mã Tào-A kinh hồn.
 Còn một con khuê môn bất xuất,
 Được trợ trường thánh đức oai phong,
 Nữ nhi giáng thế giáp hồng,
 Thái Âm tánh vị, tài rờng lược thao.

Mong cứu vãn thái trào đời trị,
 Đã lấm phen thiên ý nhọc nhằn,
 Những con **có đủ linh căn**,
 Mới tròn thiên quả **san bằng đau thương**.
 Hàng Thánh Tướng nam phương góp mặt,
Lê Lý Trần Nguyễn đặc xác thân,
Hồ Tôn Trịnh Phạm Phan nhơn,
Đinh Huỳnh Châu Đỗ Đào đơn Võ hồi.
Nhị Trưng Vương có rời thân xác,
Triệu Trịnh Nương sanh hoạt vẻ vang,
Huyền Trần Công Chúa bốn hoàng,
Ngọc Hân Ngọc Huệ chung năng **Ngọc Du**.
Huỳnh Công Đức trượng phu nhà Nguyễn,
 Dùng họ vua vinh hiển chẳng lâu,
Việt Nam Ngũ Hồ đứng đầu,
Tiền quân sứ mạng thiên châu hậu niêu.
Đỗ Thành Nhơn cao siêu khí võ,
 Gặp nghi nan, đành bỏ hồ qui,
 Nhâm con Vua Chúa ô tỳ,
 Nay đầu thai lại, tam kỳ **Thanh Long**.
Võ Tánh vốn Gò Công **Hắc Hồ**,
 Xưa Nguyễn trào thi đỗ võ khoa,
 Ấn ban **Phò Mã** hậu hòa,
 Lệnh ban tái tiếp thuận đà trời nam.
Lê Văn Duyệt chuyển tai nữa Thánh,
Bạch Hồ Tinh là chánh ngươn Vương,
 Nay lệnh tái lại Việt đường,
 Nam phương **Ngũ Soái** thiên vương tam kỳ.
Nguyễn Hữu Thoại vô vi thiên hóa,
 Nên kỳ nhì **phò mã Nguyễn Vương**,
Ngọc Hầu lãnh chức uy trượng,

Lệnh ban tại thế đại cương giáng trần.
Tôn Thất Hội vì dân vì nước,
 Chí trung cương chưa được thường công,
 Nay cho trở lại đúng giòng,
 Họ Tôn mượn lại lượng hồng xác thân.
Nguyễn Văn Thành hữu ân vô oán,
 Chịu nghi lâm thọ án tử qui,
 Nay ban sắc lệnh đúng kỳ,
 Lấy Châu làm Tánh thật thi chơn truyền.
Châu Văn Tiếp nhị thiên hưng cang,
 Xưa Châu trào tôn trảng **Ngụy Bôn**,
Tiên phuông oai võ kinh hôn,
Huỳnh Phan hồi vị nan Tôn họ Châu.
Lê Văn Quân đắp câu thánh trí,
 Đông Nam Công quý vị gì hơn,
 Vẫn còn thiếu nợ giang sơn,
 Được giao chiếu chỉ tự hườn họ Lê.
Bắc Bình Vương, Hồ về Trần sĩ,
Nguyễn Huệ danh ngũ vị **Tử Tư**,
Thiên Vương ngọc sắc Minh Từ,
 Đông phương thanh điệp phò người **Đường Lai**.
 Hữu ngươn **Thiên tuyển khai Đại Đạo**,
 Thi, chánh **Qui** nhưn bảo dung hòa,
 Xuất huyền **Thánh địa** hùng ca,
Một Khuê lan, cảnh sơn hà **Rồng Tiên**.
Bình Định Vương căn tiền **Thất Tháp**,
Lý Thiên Vương điển ráp nê cung,
 Non lam tỏa lược thao hùng,
 Nhà Nam tam tái thủy chung hậu tiền.
Lý Thái Tổ đóm huyền pháp sách,
Nằm Phật gia rọi rạch cơ đồ,

Lý về đúng Lý nam mô,
Thích Ca thành đạo **Gia Tô** cứu đời.
Sư Vạn Hạnh trợ thời nhà Lý,
 Rõ tiên căn xét kỹ **Châu Công**,
Gãm Lê Long Đình ngược lòng,
 Giúp cho **Công Uẩn** đỡ rông lên ngôi.
Trần Quốc Toàn tuổi hồi niên thiếu,
Võ khúc quân đã hiểu lược thao,
 Cứu dân nâng đỡ nghiệp trào,
 Nay cho hạ thế anh hào toàn minh.
Phạm Ngũ Lão, Tinh Tinh trí dũng,
 Tá Quốc Trần hành đúng kiếm cung,
 Nay đây tái xác **Phạm Tùng**,
 Minh thông cứu điểm phạm phùng phạm gia.
Trần Khánh Dư biết ta biết kẻ,
Nhân Huệ Vương san sẻ nghiệp Trần,
 Vững bền hai lối quốc dân,
 Trần Tâm, Trần Lý, Trần thâm diệu huyền.
Trần Bình Trọng tiên duyên đáng kể,
Thủy Châu Tinh tái hạ kỳ ba,
 Hiện nay tại nước non nhà,
Có Trần Bình Trọng sắp ra chào đời.
Hưng Đạo Vương được vời thiên ý,
 Qua kỳ hai ần sĩ tu hiền,
 Đó là **Ngọc Đảnh Đại Tiên**,
 Trong hàng thập nhị giáng miền phò **Huỳnh**.
 Đã xứng bực Long Hình hổ xác,
Thập Nhị Huyền Công đạt vẻ vang,
 Kỳ ba chiếu diệu nam bang,
 Trợ ngươn **Thánh Đức** mở mang thế thời.
 Các con rõ những lời của **Me**,

Đã Mẫu Từ đâu lẽ dạy suông,
 Các con là những vai tuồng,
 Nếu không trách nhiệm đáng buồn thiêng liêng.
 Nhớ tiên tri "tam Tiên nhất Phật",
 Ban lương tinh vật chất tinh thần,
 Con ơi ráng biết chí nhân,
 Rõ trông sử dụng thành phần không như.
 Bên nữ phái, danh từ rất kém,
 Rồi được phân, chẳng ém đầu lo,
 Phần đông phía nữ khó dò,
 Thương thì rất vội ghét to bão bùng.
 Tuy cũng được trọng dùng song ít,
 Phải tùy theo lý lịch giáng sanh,
 Lựa toàn những bực khúc quanh,
 Tên ghi trang sử mới lành mạnh ngoan.
 Còn phân đông hành chơn tu niệm,
 Để hưởng phần quan điểm đời tân,
 Cũng là ít có phong thân,
 Được câu hưởng phú là phần quần thoa.
 Lời Mẹ cặn canh gà trời giọng,
 Gát bút nghiên lối bóng thái dương,
 Đã qua bóng tối đêm trường,
 Dứt lời VÔ CỰC lên đường thiên nhiên.

Diêu Trì Kim Mẫu

Pháp đàn VÔ VI - ĐÀI TIẾP ĐIỂN

Phổ Hành Chơn Quân

Tý thời ngày 26-5 Đinh Mùi nhằm ngày

3/7/67

Vì dân đạo phải biết dân vì,
 Khi nước đời tường nước có khi,

Cứu thế, thế thiên thiên đạo cứu,
 Vô Vi thật tế nể Vô Vi.
 Trời Nam phải biết nam Trời thế,
 Thì Việt cần thông Việt đất thì,
 Ở cảnh lo toan cho cảnh ở,
 Đi ra liệu tính rõ ra đi.

oOo

Đi trong bốn biển vẫn còn đi,
 Tùy cuộc đảo xuyên mãi mãi tùy,
 Thế sự bao lần phân sự thế,
 Nguy lâm mấy lược vẫn lâm nguy,
 Mãi ra thơ được ra thơ mãi,
 Kỳ chót phú trao chót phú kỳ,
 Hạ mãn Thu về Đông lai Hạ,
 Tri hành đạo đức tựa hoài tri.

oOo

Tri tân VĂN hiến mấy ngàn năm,
 Thấy nổi XUỠNG phơi khó đứng năm,
 Ngàn đời ĐẠI hòa ra mặt nhé,
 Muôn chờ ĐẾ hiệp thuận nhơn tâm.
 Đông tây GIÁO vận Long Hoa trở,
 Nam Bắc CHỦ trương Đạo Đức mầm,
 Kinh Ngọc TAM tròn non nước Việt,
 Sách vàng TÒA vẹn thế gian tâm.

oOo

Tâm đạo Thiên Cơ cố gắng tâm,
 Châm phương quyết sách, rạch phương châm,
 Đạo cao còn có ma cao Đạo,
 Làm tường phải mang bởi tường làm.
 Ngự thủy tường phùng trùng ngư thủy,
 Lâm tòng đã đến, đến tòng lâm,

Chỗ nơi chưa định, đình nơi chỗ,
Bàn đập thiêng liêng nổi đập bàn.

oOo

Bàn gan tím ruột nuốt gan bàn,
Tâm lý của đời, đạo lý tâm,
Đừng ngó đầu thương, đường ngó đưng,
Nằm trong thời thế, mỗi trông nằm.
Hở môi răng lạnh, đành không hở,
Câm đi bao nỡ chịu đi câm,
Chẳng thương nào rõ dân thương chẳng?
Dâm lệ mờ rơi lệ mãi dâm.

oOo

Dâm chan suốt lệ cứ chan dâm,
Năm tháng đập dồn tới tháng năm,
Điếc chẳng nghe, nhưng nào phải điếc,
Câm không vẫn chịu đó là câm.
Nhọc nhằn chi xá thân nhằn nhọc,
Xăm chiếm đã đành phận chiếm xâm,
Thú có chẳng ai cay đắng thú,
Trầm luân nào quân buổi luân trầm.

oOo

Trầm luân có lúc hết luân trầm,
Tâm tối rồi đây chẳng tối tâm,
Kiếm được lại quên nên khó kiếm,
Tâm không đúng nhớ chớ lo tâm.
Lại qua nẻo thế nhiều qua lại,
Ngâm ngẫm lối đời ngẫm ngán ngẫm,
Khó dễ tự ta la dễ khó,
Tâm không còn đó, có lương tâm.

oOo

Tâm đời tâm đạo cũng là tâm,

Tâm kiếm lời ra, khá tự tâm,
Giếng lặng mưa to, thêm lặng giếng,
Thâm dò cho máy rớt rồi thâm.
Xảo ngôn cho lắm rồi uyên xảo,
Bâm biếm cuối cùng lại biếm bâm.
Chí lý khó khăn rằng lý chí,
Thâm thay không được, buộc đi thâm.

oOo

Thâm niêm DI ĐÀ sáu nghĩa thông,
Dâu không Tu niêm cũng là xong,
Thuyền đưa bực chánh qua tây độ,
Phật rước người chơn khỏi bụi hồng.
Máu đỏ lánh xa mùi tục lụy,
Sen vàng nhẹ tách đến hư không,
Phàm phu tục tử tường nghe biết,
Đạo sẵn ban ơn kẻ có lòng.

oOo

Lòng ai nấy rõ sạch hay nhơ,
Chỉ dất nhờn sanh tới bến bờ,
Gặp Phật an nhàn ngâm giọng phú,
Nhìn Tiên thu thả vịnh hơi thơ.
Bình tâm tu tỉnh về nơi sáng,
Định tánh hiền lương thoát cảnh mờ,
Tai chẳng còn nghe lời khách sáo,
Mắt không nhìn thấy tiếng vu vơ.

oOo

Vu vơ đời đạo tạo chia ly,
Biến việc khá tua phải rõ thì,
Ngợ ngán khách phàm ngang ngược lối,
Phất phơ người tục kéo nhau đi.
Chia vui cửa Phật nào ai có,

Sốt khổ nhà Tiên mấy kẻ y,
Hòa thuận chẳng lo trò dã sái,
Nghịch nhau cho lắm lãnh vô nghì.

oOo

Vô nghì khoe miệng bảo mình hay,
Đứa xảo tu sướng lại tưởng tài,
Đất lở khói bay nhiều thảm họa,
Nước tràn gió tỏa ích chi tai.
Núi cao đổ xuống kề bên mắt,
Biển thấp vùng lên cận sát mày,
Trời Phật xót thương người hiện tại,
Dạy đời hiểu biết chút tương lai.

oOo

Tương lai chẳng hẹn có bao xa,
Hiện tại tâm thành, tại tánh ta,
Sánh cưu gương xưa mưa gió thuận,
So tân tiếc khó nắng sương hòa.
Lòng đạo nhận nhân mang nặng trĩu,
Dạ đời cải cách, gánh bi quan,
Bao giờ đem lại thời vinh hạnh,
Hay phải nã nề với tóc tang.

oOo

Tang tóc, tóc tang, tóc với tang,
Than thở oai oản luống thờ than,
Nước mắt nhỏ tuôn nguồn mắt nước,
Hoang mang cho mấy, nổi hoang mang.
Xót thương với bề đành thương xót,
Bàng bề đây non cũng bề bàng,
Lướt lũ trước sau thành lũ lướt,
Gian ngoan trên dưới tự ngoan gian.

TẢN VẤN:

Tam Tòa Thánh Vụ
Đại Đế VĂN XƯƠNG

Vâng chánh lệnh Tả Ngọc Kinh Quyển Ba. Vô trách nhiệm nên ý của Đức MẪU TỬ dường như có ngỏ ý với Tịnh Sơn, định chơn quân Linh Sơn, nữ Chơn quân với tánh cách bảo trợ ngọc kinh của Đạo. Nhưng chơn lý là điều đại thủ cho cơ cấu khai hóa đạo đức. Vậy Lão truyền Điển Đài cứ tự nhiên trong việc lo sứ mạng cho hoàn tất Ngọc Kinh; để tiến sâu vào đường chơn như thời đại.

Văn Xương Đế Quân

BÀI:

VĂN bác lăm, hạ cơ thâm bác,
XƯƠNG đầu mòn thân xác chẳng lay,
ĐẠI hùng đại lực linh oai,
ĐẾ Từ Bi xuất Điển Đài Ngọc Kinh.
GIÁO nhưn thiện sử mình hành đạo,
CHỦ nghĩa lành cố tạo tâm không,
TAM thiên nào có khác lòng,
TÒA tuy tại Địa ngoài vòng thế gian.
Quốc tuy biến môi vàng há khóc,
Dân đầu nguy, mắt ngọc nào rơi,
Sân tâm ác chứng quả Trời,
Hữu lòng sẽ được thiện đời đến nơi.
Người tu niệm giữa đời chinh chiến,
Mới thấy mau chánh kiến thế nào,
Từ từ chẳng trễ chẳng mau,
Chung cùng Huỳnh Tỷ trước sau chủ hòa.
Có tình thế mới ra đạo đức,
Không nghĩa nhân há bực nghĩa nhân?

Cố Tu là chí công dân,
 Có người tài cán nước cần là chi?
 Không có đạo lấy gì căn bản,
 Nếu mất đời giai đoạn giữa nghiêng,
 Trời cao bị mất đi quyền,
 Thì là đất thấp đã nghiêng giữa rồi.
Thích Ca bỏ Vị ngôi Vương đế,
 Vì thấy đời nặng bể trầm luân,
 Từ sanh bệnh lão vô chừng,
 Nghiệm nơi **Tứ khổ**, gian truân sẵn dành.
 Phế điện ngọc tu hành Phật đấng,
 Lìa ngai vàng bao quân nắng sương,
 Phải chắng vì một **chữ thương**,
Chữ thương chắm dứt hậu trường chúng sanh.
 Đời ca tụng gương lành quả chánh,
 Đạo bá đời tiết hạnh hy sinh,
Thích Ca tu trước cứu mình,
 Phật thành sau đáp mối tình thiêng liêng.
 Nay Phật lịch lưu truyền hơn loại,
 Do bàn tay quảng đại từ bi,
 Biết bao thế kỷ thanh suy,
 Hoàn cầu vũ trụ Tôn Ty chí ngài.
 Thiên Tài mấy ai hay ai rõ,
 Bị thói đời ruộng bỏ bấy lâu,
 Ngày nay vũ trụ hoàn cầu,
 Chiến tranh tràn ngập về đâu hơn tài.
 Hơn tài chỉ khoanh tay trợ ngó,
 Chỉ chờ cho lửa Đò cháy mảy,
 Sấm vang bùng nổ bên tai,
 Hơn tài khoa học xin xoay sở nào?
 Hay cũng vẫn thương đau lo ngại,

Rồi phải mang oằn oại như ai,
 Lấy chi bảo đảm hơn tài,
 Chứ hay thì phải trị hay mới là.
 Thiên tài cũng không nhà không cửa,
 Không tước quyền thì sửa được đâu,
 Khác chi nước chảy qua cầu,
 Như mây giăng gộp như câu không mồi.
 Như những hạng cút cô cô lẻ,
 Như điên cuồng như kẻ xin ăn,
 Mặt mày như nhó như nhăn,
 Như người bắt khuấy như thẳng đại ngây.
 Bị sanh chúng dò dây khinh bỉ,
 Sống cuộc đời cuồng trí cuồng tâm,
 Muốn tu bị chúng hiểu lầm,
 Muốn làm xong rõ hơn tâm ghen hờn.
 Muốn yêu nước trong con nghèo ngặt,
 Muốn mến dân nhưng mắc dân chê,
 Mang câu đốt nát bọn bề,
 Cam đành mượn lột làm hề cho vui.
 Nơi cửa đạo nếm mùi thơ phú,
 Chốn nhà quen, tạm trú nắng mưa,
 Phú cho đời đạo giầy bừa,
 Đỡ lòng rau cháo muối dưa qua ngày.
 Thuyền không lái ra tay chèo chống,
 Đò chẳng buồm biển rộng mênh mông,
 Lòng luôn luôn đặn với lòng,
 Mang sao đội nguyệt bá tòng hà nao.
 Không hy vọng ước ao danh bã,
 Chẳng bợ bưng tước cả lợi quyền,
 Chỉ mong Trời Phật Thánh Tiên,
 Chứng cho những đứa khùng điên thật lòng.

Con ai đó đũa bông đũa gánh,
 Cháu ai đây đũa chánh đũa tà,
 Dầu ai làm quỉ làm ma,
 Nước ai cầm tú sơn hà lung lay.
 Đất ai chịu kẻ dày người xéo,
 Trâu của ai con méo con tròn,
 Phá điền đâu thể phá non,
 Nếu ra mặt **Chúa** phải mòn **sa tăng**.
Phật trở mặt muôn lần quang điển,
Tiên xuất mây vạn biển thiên văn,
Thánh về tại chốn cừu căn,
Trời Châu Linh Giáng đàng đàng nhân căn.
 Nay Lão xuống ra bài Kinh Ngọc,
 Nhờ mây lành bao bọc pháp thân,
 Muôn thu mới có một lần,
 Ngọc Kinh biết được về phân tương lai.
 Người thật đạo một mai vật chất,
 Bực ưa đời khác bực tinh thần,
 Câu rằng tứ giả tự phân,
 Mong điều ngu giả theo phần quang minh.
 Nực cười những điển hình vô lễ,
 Là Tinh Quân ý thế cây tài,
 Dám khi ý thức thiên khai,
 Thật là hồ giả ấy oai gian hùng.
 Khinh Tam Giáo kiết hung chẳng rõ,
 Phụ thiên điều giao phó chấp trung,
 Gây nên sóng gió bão bùng,
 Để xem đời đạo có dùng đặng chăng?
 Gẫm cười bực nói năng chuốc ngọt,
 Gặp quyền uy nịnh hót đủ đầy,
 Quanh năm phụ bạn phản Thầy,

Trời cao có mắt hạn này về đâu?
 Nhờ tiếng đạo nói câu thông thái,
 Cây hơi đời làm ngãi làm lanh,
 Dùng người như chuối như chanh,
 Riêng mình làm rác tu hành con ma.
 Miệng thì nói thật hòa thật thuận,
 Lòng mãi lo chứa đựng tham lam,
 Xưng Tiên mà tệ hơn phàm,
 Làm sao thánh đức, được đem ra dùng.
 Biết là loại giả hùng hữu tật,
 Nhưng lòng Trời, lòng Phật bao dung,
 Vì thương thế khổ vô cùng,
 Dầu ma dầu quỉ ở chung trong trời.
 Nên ráo tiếng cạm lời dạy dỗ,
 Muốn lánh cho cảnh khổ chúng sanh,
 Xong mà căn kiếp cạnh tranh,
 Tật nào chứng nấy sẵn dành trong tâm.
 Chí quân tử há làm gian ác,
 Tài trượng phu nào chát ghét ganh,
Thuần Nghiêu là những gương lành,
Võ Thang nào muốn giết giành đỉnh chung.
 Sương với nắng chiếu chung một ngõ,
 Chẳng sót nơi ngọn cỏ đời cây,
 Trước mưa thì đã kéo mây,
 Biệt phân tà chánh đạo gây thử tâm.
 Chỉ còn có hai năm **Thân Đậu**,
 Xiết là bao nung nấu lòng người,
 Nào nề đường lối như như,
 Không không là những tiếng cười thâm uyên.
 Ai nhận được ba Tiên một Phật,
 Là tròn câu tiêm tất dặn dò,

Khi rừng chót chét bo bo,
 Gà nhà tiếng gáy ó o vui mừng.
 Nhìn khắp cả núi rừng xanh biếc,
 Thấy đủ đây sự thiệt vô cương,
Huỳnh Long trở hiện phi thường,
 Phật ra mặt Phật, **Minh vương** cứu đời.
 Dập tắt hết muôn nơi nước lửa,
 Phá tan màn kiến lũ đàn ong,
 Việt Nam đất nước thành công,
 Lạc Hồng nòi giống gương trông thế thời.
Giáng Ngọc Kinh với lời cương quyết,
 Há nệ lời quỷ quyết chê khen,
 Phật Tiên cố giữ phận hèn,
 Mặc ai đóng trống thổi kèn rền rang.
 Ai gìn được khuôn vàng thước ngọc,
 Nên giữ tròn khối óc muôn thu,
 Ráng tu rắn hóa nên cù,
 Cá tu cá được đáp bù thành long.
 Lắm thương nước ra đi Đất Bắc,
 Thật yêu dân trợ đắc Trời Nam,
 Gần ngày lập ngũ Qui Tam,
 Mới trang chí sĩ luận đàm phân minh.
 Vì nhơn loại hy sinh thân Phật,
 Bởi chúng sanh mất chất từ lâu,
 Thật thương nào mến công hầu,
 Lời lành tiếng chánh, há đâu mơ màng.
 Giống Hồng Lạc gương vàng còn đó,
 Giòng Rồng Tiên chói tỏ nay xưa,
 Thà cam bậu bạn muối dưa,
 Chớ không đi sớm về trưa nhộn nhàng.
 Song song với con đường khí tiết,

Gìn tròn câu nhơn kiệt địa linh,
 Đạo Đồi vương lấy vô minh,
 Chưa đem lại được mối tình thân yêu.
 Nhịp thế hoại đấng kiêu gầy đở,
 Khách bộ hành than khổ liên miên,
 Chia nhau mỗi chỗ tu riêng,
 Lấn cao lấn thấp tranh quyền lợi ma.
 Đạo là động DI ĐÀ PHẬT TỔ,
 Hành trọng kim khinh cổ đầu thành,
 Tham tài còn lại thanh danh,
 Sao không tham được tu hành chánh nhơn.
Trời nhả ngọc khóa hờn sanh chúng,
Phật phụng châu đáp vừng giang sơn,
 Làm ma đất nước còn hơn,
 Làm vua ngoại quốc người lòn kẻ khinh.
 Lão kết luận chân tình đã mãn,
 Nói cho nhiều cũng chán bút nghiên,
 Tiếng đồn **Tam Giáo Đại Tiên**,
 Văn Xương Đại Đế cảnh thiên lui hài.

HẾT